

www.novellix.se

Fjärde tryckningen.

Originaltitel: *The Blue Geranium*

Copyright © 1932 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MISS MARPLE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Översättning: Helen Ljungmark

Omslag: Sara R. Acedo

Sättning: Lisa Bengtsson

Tryck: Printon Printing House, Tallinn (2017)

ISBN: 978-91-7589-076-0

”NÄR JAG VAR HÄR FÖRRA ÅRET ...”, sa sir Henry Clithering, och tystnade.
Hans värdinna, mrs Bantry, tittade nyfjaket på honom.

Den före detta chefen för Scotland Yard hälsade på sina gamla vänner överste och fru Bantry, som bodde i närheten av St. Mary Mead.

Mrs Bantry satt med pennan i hand och hade just frågat honom till råds om vem som skulle bjudas för att bli den sjätte gästen vid middagen på kvällen.

”Ja?” sa mrs Bantry uppnuntrande. ”När ni var här förra året?”

”Säg mig”, sa sir Henry, ”känner ni en miss Marple?”

Mrs Bantry blev förvånad. Det var det sista hon hade väntat sig.

"Om jag känner miss Marple? Vem gör inte det! Romanernas typiska gamla ungdom. En förtjusande dam men hopplöst gammalmodig. Menar ni att ni skulle vilja att jag bjöd *henne* på middag?"

"Förvånar det er?"

"Lite, måste jag erkänna. Jag skulle knappast ha trott att ni ... Men det finns kanske en förklaring?"

"Förklaringen är mycket enkel. När jag var här i trakten förra året brukade vi diskutera olösta mysterier – vi var en fem sex stycken – Raymond West, författaren, var den som satte igång med det. Vi berättade var sin historia som vi men ingen annan visste svaret på. Det skulle vara ett sätt att öva vår slutledningsförmåga – att se vem som kunde komma närmast sanningen."

"Ja?"

"Det var som i den gamla historien – vi begrep knappast att miss Marple var med på leken. Men vi var mycket artiga – vi ville inte sära den gamla damens känslor. Och nu kommer det bästa. Den gamla damen överglänste oss varje gång!"

"Vad för något?"

"Det är säkert – hon gick rakt på sanningen som en brevduva."

"Så konstigt! Den kära gamla miss Marple har ju

knappt satt foten utanför St. Mary Mead."

"Jo, men enligt henne har det gett henne obegränsade tillfällen att iaktta den mänskliga naturen – med mikroskop, så att säga."

"Det ligger nog något i det", medgav Mrs Bantry. "Man skulle åtminstone lära känna den småsintna sidan hos folk. Men jag tror inte att vi har några verkligt spännande brottslingar bland oss. Jag tycker att vi ska resta henne med Arthurs spökhistoria efter middagen. Jag skulle vara mycket tacksam om hon kunde finna en lösning på den."

"Jag visste inte att Arthur trodde på spöken."

"Det gör han inte. Det är det som gör honom så bekymrad. Och det hände en vän till honom, George Pritchard – en väldigt torr och saklig person. Det är faktiskt ganska tragiskt för stackars George. Antingen är den där besynnerliga historien sann – eller också ..."

"Eller också vad då?"

Mrs Bantry svarade inte. Efter några sekunder sa hon:

"Jag tycker om George – det gör alla. Det är omöjligt att tro att han ... Men människor gör ju sådana besynnerliga saker."

Sir Henry nickade. Han visste, bättre än Mrs Ban-